

Teaching and training communication in turbulent times: Tales of educational resilience | Viestinnän opettaminen ja kouluttaminen epävakaina aikoina: Kertomuksia koulutukseen liittyvästä resilienssistä

Guest editors | Vierailevat toimittajat
Malgorzata Lahti & Mitra Raappana

Viittausohje:

Lahti, M., & Raappana, M. (2026). Viestinnän opettaminen ja kouluttaminen epävakaina aikoina: Kertomuksia koulutukseen liittyvästä resilienssistä [Teaching and training communication in turbulent times: Tales of educational resilience]. *Prologi – Viestinnän ja vuorovaikutuksen tieteellinen aikakauslehti*, 22(1), 1–8. <https://doi.org/10.33352/prlg.180517>

To cite this article:

Lahti, M., & Raappana, M. (2026). Teaching and training communication in turbulent times: Tales of educational resilience [Viestinnän opettaminen ja kouluttaminen epävakaina aikoina: Kertomuksia koulutukseen liittyvästä resilienssistä]. *Prologi – Journal of Communication and Social Interaction*, 22(1), 1–8. <https://doi.org/10.33352/prlg.180517>

Prologi

– Viestinnän ja vuorovaikutuksen
tieteellinen aikakauslehti

journal.fi/prologi/

ruotsiksi: Prologi – Tidskrift för Kommunikation och Social Interaktion
englanniksi: Prologi – Journal of Communication and Social Interaction

Julkaisija: Prologos ry.

Avoin julkaisu / Open Access
ISSN 2342-3684 / verkko
ISSN 1795-7613 / painettu versio

Editorial | Pääkirjoitus

Prologi, 22(1)

1–8

<https://doi.org/10.33352/prlg.180517>

Teaching and training communication in turbulent times: Tales of educational resilience

Viestinnän opettaminen ja kouluttaminen epävakaina aikoina: Kertomuksia koulutukseen liittyvästä resilienssistä

Guest editors | Vierailevat toimittajat

Malgorzata Lahti

PhD, Senior Lecturer

Department of Language and Communication Studies, University of Jyväskylä

malgorzata.lahti@jyu.fi

<https://orcid.org/0000-0002-0396-4695>

Mitra Raappana

FT, yliopistonopettaja

Kieli- ja viestintätieteiden laitos, Jyväskylän yliopisto

mitra.raappana@jyu.fi

<https://orcid.org/0000-0001-7239-8052>

Meeting turbulence with communication | Epävakauteen vastataan viestinnällä

Kun Prologin toimituskunnalta tuli ehdotus viestinnän ja vuorovaikutuksen opettamiseen ja kouluttamiseen liittyvästä teemanumerosta, kehittyi ajatus teemanumeron kontekstoisesta juuri epävakaisiin aikoihin nopeasti. Epävakaudesta aiheuttavat hyvin erilaiset yhteiskunnalliset ilmiöt, joista monet ovat luonteeltaan useita elämän osa-alueita kattavia ja läpipleikkaavia. Tämä korostaa viestinnän ja vuorovaikutuksen

keskeistä roolia; niiden avulla pyrimme jäsentämään maailmaa ja rakentamaan tapoja toimia. Vuorovaikutuksessa neuvottelemme yhteisistä tavoitteista, ratkomme ongelmia ja hahmotamme tulevaisuutta. Epävakauden keskellä viestintäosaamiseen kohdistuvat vaatimukset kasvavat. Asiantuntijuuden kehittämiseksi on siinä kyllä tarvetta ja painetta, mutta korkeakoulujen opetusta ja asiantuntijoiden koulutusta haastavat sekä pedagogisesti kiristyvät odotukset että toisaalta kokemustietoon nojaavien kaupallisten koulutusten vetovoimakkin. Viestinnän korkeakoulutasoisen opetuksen ja laadukkaan

asiantuntijakoulutuksen soisi pysyvän arvossa. Olimmekin ilahtuneita saadessamme teemanumeroon huikean määrän (yhteensä 19 abstraktia) kiinnostavia ehdotuksia tutkimusartikkeleiksi ja -puheenvuoroiksi. Teemanumeron päätoimittajina saimme lukea nämä kaikki. Tuosta joukosta on nyt lopulta julkaistu kuusi tutkimusartikkelia ja kaksi tutkimuspuheenvuoroa.

This special issue brings together contributions that investigate the teaching and training of communication in turbulent times from multiple vantage points. The sources of instability discussed in the articles are complex and intersecting, and they cannot be neatly unravelled or typified. Our authors address global disruptions, such as the COVID-19 pandemic, which push us to develop alternative educational arrangements; the spread of misinformation and disinformation, the weakening of democracy, and increasing social polarisation, which force us to reflect on the goals and value of our pedagogical efforts and the societal role of our institutions; heightened mobility and intensified (online) contact, which prompt students to reconsider questions of belonging and bring into sharper focus both the strengths and vulnerabilities of their local resources and positioning; and the accelerating digitalisation and the spread of generative artificial intelligence, developments that cut across all the aforementioned forces and, in many ways, bring the circle full.

Communicative resilience in turbulent times | Viestinnällinen resilienssi epävakaana aikoina

Epävakaita aikoja käsitellään teemanumeron kaikissa artikkeleissa haasteena tai ongelmana, jonka kuvaamiseen, hallitsemiseen tai ratkaise-

miseen kirjoituksissa tarjotaan jokin ehdotus. Artikkeleita yhdistääkin kirjoittajakutsussa mainittujen kriteerien lisäksi myös toiminnallinen orientaatio, joka ansaitsee tulla korostetuksi koko teemanumeron yhteisenä, yllättävänäkin kontribuutiona. Meille tuo toiminnallinen orientaatio toi mieleen resilienssin käsitteen; eräänlaisena ehdotuksena tai kertomuksena oppimiseen liittyvästä yhdessä muotoutuvasta ammatillisesta, institutionaalista tai tieteenalakohtaisesta kyvystä joustaa ja selviytyä.

Resilienssi on kykyä selviytyä vaikeuksista, sopeutua muutoksiin ja palautua vastoinkäymisistä niin, että toiminta voi jatkaa ja joskus jopa vahvistua (esim. Mieli ry, n.d.). Sitä voi ajatella joustavuutena, joka auttaa yksilöitä, yhteisöjä tai organisaatioita kestämaan paineita ilman kokemusta paineiden alla murtumisesta. Teemanumeron artikkeleiden kirjoittajat eivät tutki juuri resilienssiä, mutta tarkastellessamme teemanumeroa kokonaisuutena näimme sen artikkeleita epäsuorasti yhdistävänä motiivina, päämääränä tai epistemologisena orientaationa; miten viestinnän opetukseen ja koulutukseen epävakaudesta syntyvät haasteet voidaan selättää.

The term resilience often evokes a sense of yet another trend that over-psychologises the experiences and practices of working-age adults in Western societies. A wide range of trainings, consultancy services, and even public institutions—such as the Finnish Centre for Pensions—offer guidance on how individuals can “strengthen their resilience.” Beyond these trendy appearances, however, this dominant narrative has been criticised for shifting responsibility for coping onto individuals while obscuring the structural constraints and collective (relational, communal, organisational, societal) responsibility for wellbeing (e.g., Murphy & MacMahon, 2022). Despite—or perhaps

precisely because of these limitations—resilience has inspired rich and promising communicative theorising that we find valuable for understanding teaching and learning in today’s turbulent times.

Viestinnän tutkimuksessa resilienssi nähdään dynaamisena, yhdistävänä ja kokonaisvaltaisena prosessina, jossa toivutaan ja löydetään tasapaino elämän häiriöistä ja joka etenee ajassa ja eri tapahtumien välillä muodostaen vähitellen selviytymisen ja sopeutumisen toimintamalleja (esim. Buzzanell, 2010). Innostuimme tarkastelemaan teemanumerossa julkaistuja artikkeleita Buzzanellin resilienssin viestintäteorian (communication theory of resilience, CTR; Buzzanell, 2010) valossa.

Buzzanell (2010) critiques the popular, trend driven view of resilience as an individual’s internal ability to “bounce back.” Instead, she defines resilience as a forward-looking process of adaptation set in motion by trigger events—not simply restoring what was lost, but reintegrating, transforming, and creating new normalcies. Crucially, Buzzanell (2010) argues that resilience is communicatively constructed, “fundamentally grounded in messages, d/ Discourse, and narrative” (p. 2), emerging as people interact and make sense of hardships together. In this view, resilience arises collectively as people reframe shared understandings and articulate new ways of living in the wake of disruptive events. A growing body of research has applied CTR to explore the communicative constitution of resilience across individual, relational, group/team, organisational, and community levels. Notably, the *Journal of Applied Communication Research* dedicated an entire special issue to communication and resilience (Houston & Buzzanell, 2020), followed by the recent publication of the *Routledge Handbook*

of Communication of Resilience (Doerfel et al., 2026).

Teorian mukaan resilienssi kehittyy viiden toisiinsa liittyvän ja päällekkäisen vuorovaikutusprosessin kautta. Prosessit ovat (1) normaaliuden tunteen rakentaminen (*crafting normalcy*), (2) identiteettiankkureiden vahvistaminen (*affirming identity anchors*), (3) viestintäverkostojen ylläpitäminen ja hyödyntäminen (*maintaining and using communication networks*), (4) vaihtoehtoisten ajattelutapojen käyttöönotto (*putting alternative logics to work*), ja (5) kielteisten tunteiden oikeuttaminen korostuen samanaikaisesti toimijuutta ja rakentavaa toimintaa (*legitimising negative feelings while foregrounding productive action*).

Articles in the special issue from the communicative resilience perspective | Teemanumeron artikkelit viestinnällisen resilienssin näkökulmasta

Miten resilienssin viestintäteoria ja sen viisi prosessia heijastuvat teemanumeron artikkeleiden aiheisiin, teemoihin ja valittuihin näkökulmiin? Teemanumeron artikkeleissa voidaan nähdä viestinnällistä resilienssiä siinä, miten opettajat ja opiskelijat rakentavat uusia normaaleja esimerkiksi digitalisoituvissa ja generatiivisen tekoälyn valtaamissa toimintaympäristöissä. Lisäksi artikkeleissa vahvistetaan viestinnän alan keskeisiä identiteettejä ja taitoja, kuten esiintymisosaamisen sekä ajattelun, kirjoittamisen ja lukemisen kaltaista viestinnällistä ydinosaamista. Viestintää, sekä sen opettamisen, oppimisen ja siitä keskustelemisen tapoja, hyödynnetään vahvistamaan viestinnän ammattilaisten identiteettiä, ja esimerkiksi kriittisen ajattelun ja viestintäkompetenssin

voi nähdä identiteettiankkureina. Artikkeleissa myös vastataan uusiin haasteisiin kokeilemalla vaihtoehtoisia pedagogisia ratkaisuja. Kirjoittajat rakentavat viestinnällisesti resilienssiä tekemällä huomioita siitä, miten viestinnän opetuksessa voidaan tukea epävakauden sietämistä sallimalla kielteisetkin tunteet ja tarjoamalla samalla uudenlaisia ajattelutapoja. Artikkeleissa tarjotaan monenlaisia malleja ja kannustimia siihen, miten sietää ja rohkaistua kokeilemaan vaikkapa vr-tekniologiaa, sitoutua käytännön harjoitteluun Zoomin breakout rooms -tiloissa, sallia monikielisten ryhmien aiheuttamaa epävarmuutta tai nähdä korkeakoulujohtaminen aiempaa laajemmin pedagogisena käsitteenä. Monissa artikkeleissa vaikeatkin tunteet oikeutetaan samalla kun suuntaudutaan kohti rakentavaa, sosiaalista ja sopeutuvaa toimintaa. Esimerkiksi altistamalla opiskelijoita erilaisille vivahteille ja haasteille ja kehystämällä ne kriittisen ajattelun kehittymisen kannalta välttämättömiksi. Osa artikkeleista korostaa viestintäverkostojen ylläpitämisen ja hyödyntämisen merkitystä tuomalla esiin, kuinka tärkeää on rakentaa turvallisia ja tukea tarjoavia opiskelijaryhmien kulttuureja. Tällaisissa ryhmissä vaikeita tunteita voidaan käsitellä ja opiskelijat voivat yhdessä jäsentää uutta ymmärrystään. Kaiken kaikkiaan artikkelit osoittavat resilienssin olevan jatkuva vuorovaikutusprosessi, joka auttaa akateemisia yhteisöjä suunnistamaan jopa ällistytävien teknologisten muutosten keskellä.

Esittelemme seuraavaksi tiivistelmät kustakin teemanumeron artikkelista. Tutustuessanne niihin voitte halutessanne peilata artikkeleiden näkökulmia ja tuloksia kuvaamaamme resilienssin näkökulmaan.

In “*Critical events in the development of scientific thinking among communication and journalism students*,” **Horila, Langenoja** and **Leh-**

tisaari explore scientific thinking as a crucial competence that communication and journalism students need to develop as future professionals to navigate turbulent times marked by societal uncertainty, global challenges, AI expansion, and mis- and disinformation. The authors identify four types of critical events that the students experience as turning points in how they understand and engage with knowledge. The study underscores the need for educational structures that intentionally support such critical events to foster intellectual growth and prepare students for complex knowledge work.

Kokkonen, Natri and **Nishizumi** address the turbulence surrounding the internationalisation of higher education in their article “*Building confidence in multilingual groups: Student experiences from a short-term mobility program within Higher Education*.” They argue that although higher education internationalisation is often reduced to “studying in English,” the underlying multilingual complexity produced by internationalisation needs to be acknowledged, as it can generate stress and anxiety for students. The findings show that multilingual environments create both opportunities and tension. The authors propose that confidence be conceptualised not as an individual trait but as an emergent social construct jointly accomplished in interaction.

Kivimäki ja **Kannasto** kartoittavat kevään 2023 nopeasti eskaloitunutta generatiivisen tekoälyn ja laajojen kielimallien yleistymistilannetta opettajien näkökulmasta artikkelissaan ”*Pyyhkäisee kuin kulovalkea ja valtavalla vauhdilla – Ammattikorkeakoulujen viestinnän opettajien käsityksiä tekoälymurroksesta*”. Uusi teknologia herätti erityisesti viestinnän opettajissa epävarmuutta, sillä sen koettiin haastavan kirjoittamisen, lukemisen ja ajattelun kaltaisia

oppiaineen ydintaitoja, ja siksi opettajat olivat huolissaan opiskelijoiden taitojen eriytymisestä. Tulokset korostavat hyvien käytänteiden jakamisen ja selkeiden linjausten tarvetta sekä koulutuksen ja tuen vahvistamista. Tekoälyn mukanaan tuomaan muutokseen tulisi kirjoittajien mukaan voida vastata rakentavasti siten, että pyritään ehkäisemään viestintäalojen ydintaitojen eriytymistä.

Eklund, Karppinen ja **Isotalus** tarkastelevat artikkelissaan *“Teknologisoituva esiintymisen opetus – Virtuaaliodellisuus osana esiintymisen harjoittelua”* VR-teknologian käyttöä tilanteessa, jossa koronapandemia oli siirtänyt esiintymistaitojen harjoittelun kasvokkaisista ympäristöistä virtuaalisiin. Artikkelissa analysoidaan viestinnän taitopainotteisen kurssin opiskelijoiden ryhmähaastatteluja. Tulokset osoittavat, että opiskelijat arvioivat VR-esiintymistä sen tarjoamien mahdollisuuksien ja rajoitusten kautta. Kirjoittajat esittävätkin, että VR-harjoitukset näyttävät toimivan esiintymisen opetuksessa, kunhan opiskelijoita ohjataan samalla refleктоimaan omaa suhtautumistaan ja oppimistaan.

Hyvärinen and **Tuononen**’s study *“Training communication skills online – Learning experiences of graduating dental students”* examines online teaching in a time of changing and uncertain educational environments, alongside concerns that online study arrangements may increase student disengagement, stress, and anxiety. The article explores how dental students experienced a compulsory online leadership course designed to develop the communication competence required in dental care. The study suggests that even a limited number of online collaborative sessions can meaningfully support communication skill development when practical exercises are carefully designed

to promote collaboration, safety, and student engagement.

In *“It’s like really like hardcore student food: Identity work through food talk in a virtual exchange project”* **Lahti** and **Olbertz-Siitonen** examine the educational promise of virtual exchange programmes, which are increasingly promoted as equitable spaces for intercultural dialogue amid democratic decline and rising societal polarisation. Focusing on interactions between students in Finland and the Netherlands, the authors show how even a simple task—talking about food—reveals identities as fluid, situated, and interactionally constructed. The study argues that intercultural communication education should prepare learners to work productively within moments of identity tension and ambiguity, rather than merely avoid essentialism and othering.

Teemanumerossa on edellä esiteltyjen empiiristen tutkimusartikkeleiden lisäksi kaksi tutkimuspuheenvuoroa. **Ripatti-Torniainen** ja **Ilola** ehdottavat puheenvuorossaan *“Korkeakoulun pedagoginen johtaminen osaksi julkista keskustelua yhteiskunnassa”* pedagogisen johtamisen ilmiön tutkimusperustaista käsitteellistämistä ja käsitteen vakiinnuttamista ja vahvistamista yhteiskunnassa. Kirjoittajien mukaan pedagoginen johtaminen kytkeytyy korkeakoulun strategioihin ja sidosryhmäsuhteisiin, mutta voi myös etäännyttää kriittisesti suhtautuvaa henkilöstöä. Käsitteen vakiinnuttaminen mahdollistaisi kirjoittajien mukaan nykyistä avoimemman, yhteistä ymmärrystä rakentavan keskustelun korkeakoulu yhteisössä ja laajemminkin yhteiskunnassa.

Puheenvuorossaan *“Tiedeviestintä tiedon huoltovarmuuden ylläpitäjänä”* **Hytönen** pohtii tiedon huoltovarmuuden mahdollisuuksia viestinnän opetuksessa. Kirjoittajan mukaan

viestinnän digitalisoituminen on muuttanut tiedon tuottamisen ja kuluttamisen tapoja, tehnyt luotettavien lähteiden tunnistamisesta aiempaa vaikeampaa ja korostanut sosiaalisen median merkitystä erityisesti nuorten tiedonlähteenä. Tiedon huoltovarmuus edellyttää Hytösen mukaan sekä tutkittuun tietoon perustuvan tiedon saatavuutta että kansalaisten medialukutaitoja ja mahdollisuuksia osallistua tiedontuotantoon; niin kansalaisia kuin asiantuntijoitakin on tuettava kohtaamaan viestinnän muuttuvat haasteet.

In pursuit of a new form of resilience? | Kohti uudenlaista resilienssiä?

Here is a twist, however. While early work on the communicative constitution of resilience depicted resilience as an inherently positive and unproblematic process, the theory has evolved and matured, taking on a distinct critical and dialectical flavour. Contemporary theorising highlights how resilience is shaped, and often constrained, by material and discursive conditions (Buzzanell, 2019) and can involve, as a sixth resilience process, critiquing or resisting harmful structures rather than merely adapting (Hintz et al., 2023). Current work also emphasises that resilience is nonlinear and marked by dialectical tensions, wherein communicative efforts to support resilience may simultaneously enable and limit reintegration (Liu et al., 2025; Nolan-Cody & Scharp, 2024). Furthermore, scholars argue that resilience is not only positive adjustment but also communicative and emotional labour, and that pressures to continually perform resilience can be exhausting and reinforce inequitable power relations (Long et al., 2024).

How might this critique connect to the articles in this special issue—or even more so to communication teaching in higher education more broadly? One clear implication is that we, as teachers, institutions, and discipline, should reflect critically and constructively on the resilience processes we enact. Are we relying too heavily on certain processes while others remain underused? And are the practices we champion genuinely supportive of resilience, or might we benefit from balancing them with alternative approaches?

Oppialamme identiteettiä on usein vahvistettu tuttujen ja itsestään selvänä pidettyjen käsitteellistämisten kautta, mutta jotkin näistä käsitteistä voisivat hyötyä uudelleentarkastelusta, laajentamisesta tai päivittämisestä. Useat tämän teemanumeron artikkelit esimerkiksi viittaavat viestintäkompetenssiin yhteisenä saavutuksena, mutta käsite mainitaan useammin kuin sitä varsinaisesti syvennytään tutkimaan. Samantyyppinen ilmiö näkyy viestinnän konstitutiivisessa mallissa (Craig, 1999; ks. myös Fox et al., 2025), jota usein ihannoimme teoreettisesti, vaikka opetuksessa edelleen painottuvat ensisijaisesti viestinnän transaktionaaliset mallit. Kysymyksiä herää myös siitä, kuinka ajan tasalla opetussemme on suhteessa viestinnän ympäristöllisiin näkökulmiin, jotka ovat yhä näkyvämmiin esillä pedagogisissa keskusteluissa (esim. Chirindo & Villamil, 2026; Juárez & Rudick, 2026; Takahashi & Amiden dos Santos, 2026). Uusien menetelmien, näkökulmien ja painotusten ohella olisi tärkeää tarkastella alan teoreettisia lähtökohtia ja käsitteellistä perustaa: mitä viestintä ja vuorovaikutus tässä ajassa ovat, keiden tai minkä välillä voi olla vuorovaikutusta, millaisia vuorovaikutusilmiöitä on olemassa, miten niitä voidaan teoreettisesti jäsentää ja millaista ymmärrystä vuorovaikutuksellinen maailmankuva tarjoaa.

There are also broader structural concerns worth naming. As higher education teachers, should we speak more openly about the pressure to do more with less, or about how teaching centered work and careers are routinely positioned as secondary to research—from prevailing metrics of academic success to everyday interactions in our work community? Rather than simply complying with organisational calls for continual development for its own sake, we might more confidently assert our right to focus on the core work of teaching—and to carry it out with the time, resources, and recognition it deserves?

Teemanumeroa toimittaessa oli tärkeää nähdä, miten monia kirjoittajia ja tutkijoita viestintä ja sen korkeakoulutus puhuttelee ja kiinnostaa. Mielestämme teemanumero nostaa esiin keskeisen arvon: halun suojella ja vahvistaa viestinnällistä identiteettiämme epävakaa maailmassa, jonka näemme myös voimavarana muutoksiin sopeutumisessa. Toivottavasti tämä myös vahvistaa viestinnän opetukseen ja kouluttamiseen kohdistuvaa arvostusta entisestään.

Innostavia lukuhetkiä toivottaen

Malgorzata ja Mitra

Acknowledgements | Kiitokset

We extend our heartfelt thanks to the anonymous reviewers, whose thoughtful engagements and constructive insights helped shape and strengthen this special issue. Through their contributions, they became part of the very communicative processes that constitute resilience in our scholarly community.

References | Kirjallisuus

- Buzzanell, P. M. (2019). Communication theory of resilience in everyday talk, interactions, and network structures. In S. Wilson, & S. Smith (Eds.), *Reflections on interpersonal communication research* (pp. 65–88). Cognella.
- Buzzanell, P. M. (2010). Resilience: Talking, resisting, and imagining new normalcies into being. *Journal of Communication*, 60(1), 1–14. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.2009.01469.x>
- Chirindo, K., & Villamil, A. (2026). Toward a global and multispecies pedagogy for environmental communication [Forum essay]. *Communication Education*, 75(1), 94–103. <https://doi.org/10.1080/03634523.2025.2609670>
- Craig, R. T. (1999). Communication theory as a field. *Communication Theory*, 9(2), 119–161. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2885.1999.tb00355.x>
- Doerfel, M. L., Theiss, J. A., Venetis, M. K., & Scharp, K. M. (Eds.). (2026). *The Routledge handbook of communication and resilience*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003495697>
- Fox, S., McAllum, K., & Mikkola, L. (2025). How to conceptualize communication in interprofessional practice. In S. Fox, K. McAllum, & L. Mikkola (Eds.), *Interprofessional communication in health and social care: Theoretical perspectives on practical realities* (pp. 3–24). Palgrave Macmillan.
- Hintz, E. A., Betts, T., & Buzzanell, P. M. (2023). Caring for patients without personal protective equipment (PPE): Material conditions as multidimensional cascading triggers for resilience processes. *Health Communication*, 38(2), 371–380. <https://doi.org/10.1080/10410236.2021.1953727>
- Houston, J. B., & Buzzanell, P. M. (Eds.). (2020). Communication and resilience: Advances in theory and application [Special issue]. *Journal of Applied Communication Research*, 48(1). <https://doi.org/10.1080/00909882.2020.1711956>
- Juárez, S. F., & Rudick, C. K. (2026). Imagining futures for communication education: Environmental crisis, ecology, and pedagogy. *Communication Education*, 75(1), 111–113. <https://doi.org/10.1080/03634523.2025.2612519>
- Liu, M., Buzzanell, P. M., Li, Y., & Zhou, S. (2025). Navigating (dis)empowerment: dialectical tensions in the enactment of resilience of college students with eating disorders. *Health Communication*, 40(10), 1995–2005. <https://doi.org/10.1080/10410236.2024.2434070>

Long, Z., Marshall-McKelvey, K., & Matter, M. M. (2024). Material precarity, performative imperative, and burnout from resilience: Surfacing the dark side of resilience laboring in women's entrepreneurial stories. *Journal of Applied Communication Research*, 52(2), 179–198. <https://doi.org/10.1080/00909882.2024.2313126>

Mieli ry. (n.d.). *Resilienssi auttaa selviytymään*. Retrieved February 24, 2026, from <https://mieli.fi/vahvista-mielenterveyttasi/mita-mielenterveys-on/resilienssi-auttaa-selviytymaan/>

Murphy, C., & MacMahon, J. (2022). Employee resilience: A labour process perspective. *Work in the Global Economy*, 2(1), 109–131. <https://doi.org/10.1332/273241721X16517520388131>

Nolan-Cody, H., & Scharp, K. M. (2024). (Mal) adaptive sibling self and other communicative resilience in the context of parental substance use. *Journal of Communication*, 74(2), 145–159. <https://doi.org/10.1093/joc/jqae001>

Takahashi, B., & AmidendosSantos, I. (2026). Inspiring a pedagogical revolution in environmental communication. *Communication Education*, 75(1), 81–93. <https://doi.org/10.1080/03634523.2025.2609666>
